Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste April 1889. 38te Aargang.

Forsynets Styrelse.

Foredrag holdt af Biskop O. F. Whitney, i Saltsøstaden den 11. Januar 1889.

(Fortsat fra Side 184.)

Herren har fra Begyndelsen sendt sine Tjenere til Jorden, og det har gaaet som han fremstiller det i Lignelsen om Vingaardsmændene. Himmeriges Rige lignes ved en vis Konge, som overgav sin Vingaard til sine Tjenere og satte dem til Bestyrere over alt, som han havde, og derpaa drog han udenlands. Efter en Tids Forløb tænkte Herren, at han burde have nogen Frugt af dem, som havde overtaget Vingaarden, og han sendte derfor een af sine Tjenere til dem i dette Øjemed, men de sloge og mishandlede ham, og udstødte ham, saa at han vendte tilbage til sin Herre, saaret og blødende. Derpaa sendte Herren en Anden af sine Tjenere, men ham stenede de og nedtraadte, og behandlede, i det Hele taget, ligesom den Forrige. Atter og atter sendte Herren Bud til dem, om at lade ham faa hvad der tilkom ham, men de blot mishandlede dem han sendte. Da sagde Herren: Jeg vil sende min Søn; de maa dog visselig respektere ham; de ville i ham se mit eget Billede og modtage ham, ligesom det var mig selv; men, i Stedet for, toge de ham, Sønnen, som var Arving til det Hele, og ihjelsloge ham. Da optændtes Herrens Vrede imod disse ugudelige Tjenere, og han drog dem til Regnskab for den Behandling, som de havde udvist imod hans Tjenere, og disse Voldsmænd bleve udkastede i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel. I denne korte Lignelse er hele Verdens Historie indesluttet, ligesom i en Nøddeskal. Denne Verdens Mennesker, de Store og Mægtige, have sagt om ikke i Ord, saa i Handling: „Vi ville tilvende os Vingaarden. Vi ville ilde medhandle vor Herres Tjenere, og dersom Arvingen kommer, for at fordre sin Arv, saa ville vi ihjelslaa ham og

Ejendommen vil da tilfalde os". Den nuværende opblæste Slægt befinder sig netop i en saadan Tilstand. De have udelukket Gud fra deres Raadslagninger og have lagt ham alle mulige Hindringer i Vejen, for at han ikke skulde blande sig i menneskelige Affærer og have, ved deres Opførsel sagt som saa: „Her regjere vi; og selv om Gud kommer i egen Person, saa ville vi betragte ham, som en Uvedkommende og vise ham bort". Men Gud vil komme alligevel og fordre Regnskab, baade af de Mænd og de Nationer, som han har betroet sin Ejendom til, og han vil fordre et nøjagtigt Regnskab af dem. Velsignet vil hver den være, som har forøget det Talent, som var ham anbetroet, lad det være sig eet, to eller fem Talenter; men ve den, som skjuler sit Talent i Jorden, og maaske tænker, at fordi han kun har erholdt Et, og dertil maaske et tilsyneladende lille Talent, saa vil Herren ikke fordre Regnskab af ham, for Brugen af samme. Gud er interesseret i det Smaa, lige saa vel som i det Store, og af dem, som han har betroet Meget, vil han fordre Meget, medens han derimod kun vil forlange Lidt, hvor han har givet Lidt. Saaledes staar Menneskene baade enkeltvis og som hele Nationer ansvarlige for Gud. De ere blot Husholdere her i Tiden, og den Nation, som misbruger sin Magt, eller det Individ, som misbruger sine Gaver og Privilegier, og ikke benytter den Tid og de Talenter, som han er kommen i Besiddelse af, til Guds Ære og sine Medmenneskers Velfærd, vil komme til at staa til Regnskab for den evige Retfærdigheds Trone, hvor en upartisk Dommer vil fordre Regnskab af Enhver for det, som har været ham anbetroet.

Der er visse Aarsager, hvorfor Gud har udvalgt visse Mænd til at bære det hellige Præstedømme; saaledes giver Abraham os een Grund, (thi Gud havde aabenbaret ham sit Riges Hemmeligheder) og han siger: „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, som vare organiserede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er een af dem; Du blev udvalgt før Du blev født". Kan Nogen derfor for et Øjeblik formode, at nogen Magt paa Jorden eller i Helvede kunde hindre Abraham fra at blive „de Troendes Fader og Stamfader til Israels Hus?" — Kunde nogen jordisk Magt hindre ham i at opfylde denne hans Bestemmelse? Han kom hertil Jorden, velsignet og beskikket af den Almægtige til at udføre en bestemt Gjerning, thi han var en Ypperstepræst efter Melchisedeks Vis og en stor Guds Profet, og Joseph Smith har sagt, at alle Profeterne holdt det melchisedekske Præstedømme og vare ordinerede af Gud selv. Kunde Nogen have forhindret Jeremias i at blive en Profet, naar Gud sagde til ham: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene". (Jer. 1, 5.) Kunde noget Menneske have forhindret det fra at ske; naar Gud selv havde ordineret og beskikket disse Mænd til deres Mission forinden de kom ind i denne Verden? Vi maa ikke tro, at Profeter, Apostle eller andre store Mænd blot tilfældigvis kom til at beklæde de ansvarsfulde Stillinger, som de indtoge her i Livet.

Vi maa ikke tro, at Tiden frembragte den Slags Mænd, men det er Gud, som raader over Tiden, der sender saadanne, forudbeskikkede Mænd paa de Tider, som passer for deres Gjerning.

Dette kan vistnok kaldes Forudbestemmelse, og det er visselig Forudbeskikkelse; men, skjønt det ikke berøver Mennesket dets Handlefrihed eller Ret til selv at vælge mellem Godt og Ondt, eller til at handle efter eget Tykke, saa er der dog taget en fast Bestemmelse angaaende dem, som ikke kan forandres eller kaldes tilbage, uden i Tilfælde, hvor vedkommende Person overtræder Guds Love. Hvad enten man kaster et saadant Menneske i Fængsel eller hænger ham paa et Træ, saa er han alligevel en Profet og Guds Tjener. Man kan bespotte ham og træde ham under Fødder, men man kan ikke berøve ham hans Præstedømme eller fratage ham det Kald, som den Almægtige betroede ham inden Verden blev skabt. Al den Handlefrihed, som vi her besidde; al den Ret, vi her har til selv at vælge, indskrænker sig til den Sfære, hvori vi nu befinde os; thi ligesaa lidt som vi kunne stige op i Himlen og borttage Solen, trods al vor Handlefrihed, lige saa lidt kunne vi forandre den Beslutning, som blev tagen i Himlen, angaaende disse Ting. Man kan indespærre en Mand i et Fængsel, men han har dog alligevel nogen Handlefrihed indenfor sit snevre Omraade. Han kan f. Expl. knuse sit Hoved mod Muren eller sulte sig ihjel, og han kan vælge at holde ved Livet til det Yderste, fordi han endnu besidder sin Handlefrihed, skjønt indenfor saa snevre Grændser, men han kan ikke nedbryde de tykke Fængselsmure. Saaledes kunne Menneskene heller ikke forandre den Almægtiges Bestemmelser. Al den Frihed, som vi Amerikanere tale saa meget om, og som Mange forstaa sig saa lidt paa, bestaar i, at vi kunne gaa til Højre eller til Venstre; gjøre Godt eller gjøre Ondt indenfor den Virkekreds, hvori vi befinde os, og saa maa vi tage Følgerne naar vi overtræde Guds eller Menneskenes Love. En Mands Handlefrihed eller Selvstændighed giver ham ingen Ret til at modarbejde sin Skabers Bestemmelse, og al menneskelig Frihed og Selvstændighed er absolut begrændset og undergiven den Almægtiges Planer og Hensigter.

Det kan ikke være anderledes. Det er absolut nødvendigt, at Gud maa holde Regjeringens Tøjler; at han maa styre de menneskelige Anliggender blandt Nationerne, de smaa saa vel som de store. Kunde vi for et Øjeblik tro eller ønske, at Menneskenes ustadige Luner, indskrænkede Begreber eller deres Smag og Behag skulde afgjøre vor Verdens Skjæbne? Nej! Vi ere alle i Guds Haand, og han har bestemt os vor Gjerning her — han har, lignelsesvis, sat Grændserne, udover hvilke Tidens Bølger ikke kunne komme. — Ikke en Spurv falder til Jorden uden hans Vidende og Villie, og han har Omsorg for den lille Blomst paa Marken som han smykker med større Skjønhed end Salomon besad i al sin Herlighed, eller den stolteste Monark nogensinde var omgivet af. Den menneskelige Familie er visselig af størst Betydning for ham, men det beviser ikke, at han er ligegyldig for sine andre Skabninger. Et Menneske kan muligvis undertrykke sine Medmennesker og tilrane sig den Ære og Respekt, der tilkommer Skaberen, træde Sandhed og Ret under Fødder, hvis han vil bruge sin Handlefrihed paa den Maade, og om han synes, saa kan han forkaste Frelsens Plan, men

dog kan han ikke dermed undgaa, paa samme Tid, at nærme sig sin endelige Dom med hurtige Skridt, for da at blive fremstillet for den store og retfærdige Verdensdommer, for at blive dømt efter de Gjerninger, som ere gjorte heri Livet. I, som elske Sandhed og udøve Retfærdighed, behøve ikke at være forsagte. Gud er Eders Ven og han raader baade over Jordens Hære og dens Regjeringer; alle Menneskene ere undergivne hans Forsyn og Omsorg. Om end Sandheden ikke er almindelig yndet, saa vil den dog udføre sin Bestemmelse og sejre.

Det er dog ikke Præstedømmet alene, som saaledes er forudbeskikket og ordineret, skjønt der maaske findes Nogle, som tro det. Gud hersker over alle Mennesker, og ikke blot over en lille Haandfuld af dem. Han vil maaske nok tage denne Haandfuld og sprede dem blandt Jordens Nationer, eftersom de ere Jordens Salt, men man maa ikke glemme, at han gjør dette, for at frelse Alle, og at han, fra Tid til Anden, oprejser store og ædle Karakterer, til at frembære Sandhed, udvikle Filosofi, opdage eller indføre Kunst og Videnskab, og at alt dette sker, for hele Menneskeslægtens Gavn og Velsignelse. Saaledes var Nebukadnezar, i sin Tid, en Herrens Tjener, og Kolumbus var ligesaa og Sidstnævnte var dertil omtalt omtrent 2000 Aar inden han kom til Verden, som vi finde det optegnet i Nephi's Syn, i Mormons Bog. Guds Aand virkede paa denne store Mand. Der herskede et brændende Begjær i hans Bryst, som han ikke kunde gjøre sig selv Rede for, men det drev ham stedse mod Vest, hvor der laa en hel Verdensdel og ventede paa, ved ham at blive afsløret for Verden, nemlig Josefs herlige Arveland, hvor Zion skulde opbygges i de sidste Dage. Washington var en Guds Tjener, og den Kraft, som styrkede hans Arm og opflammede hans Sjæl, medens han kæmpede for Frihedens Sag, var Gud. Gud, som inspirerede Franklin og Jefferson, samt de andre af vort Lands patriotiske Fædre til at underskrive Frihedserklæringen imod den engelske Regjering, hvorved de lagde Grundvolden til denne store Nation, hvor Kristi Kirke kunde faa Anledning til at trives under Konstitutionens liberale Bestemmelse om almindelig Religionsfrihed, han var den samme Gud, som ledede Kolumbus til at opdage det forjættede Land; den Samme, som sendte sin Søn for at lide Døden, paa det vi maatte arve evigt Liv. Det var Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, som oprejste Konfucius*) blandt Kineserne, Sokrates**) blandt Grækerne og Cicero***) blandt Romerne, det var ham, som inspirerede Georg Stevenson til at anlægge den første Jernbane mellem Liverpool og Manchester; som inspirerede Professor Morse og Thomas A. Edison, til at indføre de underfulde Indretninger, som vor Tid har saa stort Gavn af, nemlig Telegrafen og Telefonen. Disse Mænd vare, uden

---

*) Confucius var en stor Filosof og Religionslærer blandt Kineserne. Han var født 551 Aar før Kristus og døde 478 f. K.

**) Sokrates var en højst mærkelig Mand blandt Grækerne; han var en filosofisk Lærer, som ved sit Exempel, saa vel som ved sin Lære, samlede en stor Skare af Disciple om sig, men maatte tilsidst lide Døden, begrundet paa at hans Fjender beskyldte ham for, at han forførte Folket og lærte dem andre Guder, end de, som Byens Love havde authoriseret. Han var født i Athen, Aar 470 før Kristus og døde af Gift, som blev givet ham i Fængslet, da han var 69 Aar gammel.

***) Cicero, Roms største Taler og Statsmand, var ligeledes en stor Filosof og Frihedsven; han var født Aar 106 før Kristus og blev dræbt Aar 44, f. Kr. Hele Nationen sørgede over hans Død.

Tvivl, forudbeskikkede, til at udføre den Gjerning, som de udførte her paa Jorden. Jordens Konger og Regenter ere forudbeskikkede, til at beklæde deres Troner her, og de regjere kun saalænge, som Gud tillader det. Nogle virke her paa Jorden ifølge den Beskikkelse, som de selv have modtaget fra Gud; Andre derimod ifølge den Myndighed, som den Person besad, der her udsendte dem. „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig", siger Paulus, „thi der er ikke Øvrighed uden af Gud; men de Øvrigheder, som ere, har Gud beskikket". Rom. 13, 1. Derfor værer de nuværende Øvrigheder underdanige, indtil han kommer, som har Ret til at regjere over alle Ting. Josef Smith har lært os, at „ethvert Menneske, som har erholdt nogen Myndighed over sine Medmennesker her paa Jorden, var udseet og beskikket til denne sin Stilling, i det store himmelske Raad, som holdtes før Verden blev skabt". Det er derfor højst mærkeligt, at man kan træffe paa Mænd, som indbilde sig, at Gud kun bekymrer sig om nogle af Menneskenes Affærer her i Livet, nemlig de større Begivenheder, men ikke om de mindre; at han blot interesserer sig for visse Personer i det store Drama, som opføres her i Verden, men lader alle de Andre skøtte sig selv.

Aldrig er der opstaaet en Nation, ejheller er noget Folk gaaet tilgrunde, og lige saa lidt er nogen virkelig stor Mand fremstaaet eller senere gaaet tilgrunde, uden at Gud, den store Skaber har bestemt det. Victor Hugo, den berømte franske Historieskriver, siger om Napoleon, at det var den Almægtige, som styrtede ham i Slaget ved Waterloo, og det er visselig en uimodsigelig Sandhed. Han siger, at Waterloo var det Punkt, som afgjorde det nittende Aarhundredes Skjæbne, og at den Tid, da Napoleon skulde fratages Magten, var kommen. Og det forholdt sig visseligen saa. Det gjør intet til Sagen, hvilken Sten, der var lagt ham i Vejen, hvorved at han faldt. Menneskene ville maaske tilskrive General Wellington Æren, eller lade ham dele den med Blücher, men man burde ikke glemme, at Wellington, mod Slutningen af hin frygtelige Dag, da han betragtede sine slagtede Hærskarer, som laa spredte omkring paa Slagmarken, udbrød næsten i Fortvivlelse: „Gid at Gud dog enten vilde sende os Mørket eller Blücher". Blücher kom med sin Hær, men i fuldt Tilbagetog, forfulgt af een af de franske Generaler. Hugo havde Ret. Det var ikke Wellington og heller ikke Blücher, men det var Gud, som overvandt Napoleon. Det er ham, som hæver Kongerne til Magtens Tinde, og det er ham, som atter styrter dem ned, ifølge sin retfærdige Villie. Han tillader Kongressen, at udstede Love, og han hindrer dem i at gjøre det, naar han synes. Vi behøve ikke at frygte. Vi, Sidste-Dages Hellige, ere i Guds Haand, som ikke slumrer, men som holder et vaagent Øje med alle sine Børn, og som har sagt om Zion, som vi, i vor Ufuldkommenhed, søge at opbygge: „Kan en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? ja, om Nogen af dem kan glemme dem, saa vil jeg dog ikke glemme Dig. Se, jeg tegnede Dig paa begge mine Hænder, og dine Mure ere idelig for mig". Esaias 49, 15.

Jeg ønsker denne Forsamling maa forstaa, at det er Gud, som styrer og ikke Menneskene. Jeg ønsker, at I skulle indse, at denne Jords Historie for længe siden er nedskreven og opbevaret i Evighedens Arkiver, som en

Profeti, og at vi, med al vor Handlefrihed og Selvstændighed, dog alligevel blot følger det, som der er optegnet paa den profetiske Histories Blade. Jeg ønsker, at I skulle indse, at Menneskets højeste Formaal og Velsignelse bestaar i, at ære Gud som skabte os; og at, lige som Stjernerne gjengive Solens Lys paa deres Omgivelser, saaledes bor Menneskene ogsaa gjengive Guds Lys, som udgaar fra Retfærdighedens Sol. Dersom det, som jeg her har talt, vil bringe Eder til at forstaa, saa vel som at rette Eder efter dette Begreb om Forsynets Styrelse, saa er mit ydmyge Ønske opnaaet; thi jeg har talt til Eder i Jesu Navn, for at gjøre Eder Godt, og jeg haaber, at det maa blive Gud til Ære.

„Tragter efter de aandelige Gaver".

(Af C.)

„Men Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt; thi En gives Visdoms Tale formedelst Aanden; en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand". 1 Kor. 12, 7—8. Paulus siger endvidere: „Tragter efter de aandelige Gaver". 1 Kor. 14, 1. Det er, af ovenanforte Skriftsteder klart, at Apostlerne opmuntrede og lærte de Hellige i gamle Dage om at „tragte efter de aandelige Gaver", som Aanden da vilde „give hver til det, som var nyttigt". Ingen maatte vente at erholde disse Gaver, uden at tragte efter og anstrænge sig for at komme i Besiddelse af dem. Det var i denne Henseende ligesom det var med Jesu Befaling: „Søger, og I skulle finde", eller „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed". Man skulde søge, for at finde Guds Rige og selv gjøre Noget for at komme ind i det og derved opnaa „dets Retfærdighed", og man maatte med ligesaa god Grund tro, at kunne opnaa evig Frelse i Guds Rige uden den ringeste Anstrængelse fra vor Side, som at tro, at man vilde erholde Aandens Gaver uden at tragte efter dem.

Det er især med Hensyn til de to ovenomtalte aandelige Gaver, nemlig: Visdoms- og Kundskabs Tale, at vi ville gjøre nogle Bemærkninger. Hvad er Kundskab? Det er ikke det samme som Tro, men derimod en Vished om eller Kjendskab til det, som man har Kundskab om. Denne Kundskab kan erholdes ved Aabenbarelse direkte fra Gud eller ogsaa ved Granskning og Erfaring paa almindelig Maade, enten gjennem personlige Anstrængelser eller ved tilfældige Omstændigheder, som vi komme i Berørelse med, men hvadenten vi erholde saadan Kundskab eller Vished paa den ene eller den anden af disse Maader, saa kan man kun vente at „Aanden" vil give „Kundskabs Tale" til den som har Kundskab. Jesus sagde: „Saaledes er hver Skriftklog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Husbonde, der bringer frem af sit Forraad Nyt og Gammelt". Matth. 13, 52.

Herren sagde til Profeten Josef, „udsøger Visdom af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro". (Pagtens Bog Side 49 § 36.) Af den Grund bleve Brødrene organi-

serede og underviste i Profeternes Skole, og selv Profeten, der havde Tungemaals Gaven, Oversættelses Gave, Profetiens Gave og mange andre Gaver, som visselig vare Aandens Gaver, saa tragtede han dog efter Kundskab og Visdom, paa den Maade som Herren havde befalet, nemlig ved Læsning af de bedste Bøger og ved at lade sig undervise i fremmede Sprog af Lærere, ligesom enhver anden Mand maa gjøre, der ønsker at erhverve sig Kundskab i et eller andet Fag eller Videnskab. Paa den Maade, fik han lidt Indsigt i det tyske og det hebræiske Sprog og følte sig ikke lidt hædret, ved at have erhvervet sig disse og andre Kundskaber, ved at tragte efter dem.

Naar Josef derfor talte lig „en Skriftklog, der var oplært til Himmeriges Rige", og frembragte „af sit Forraad Nyt og Gammelt", og Herrens Aand gav ham Visdom til at fremsætte sine erhvervede Kundskaber paa en overbevisende og interessant Maade, saa maa man, med Paulus, vel kunne sige, at „Aanden giver hver til det, som er nyttigt; thi En gives Visdoms Tale, formedelst Aanden; en Anden gives Kundskabs Tale ved den samme Aand. Det er Aanden som fremdrager af det Forraad, som Taleren er i Besiddelse af, og ordner det paa en saadan Maade, at det bliver baade Kundskabs- og Visdoms Tale til Menighedens eller Kristi Legemes Opbyggelse, men hvor der intet Forraad findes, der vil det falde temmelig vanskeligt, selv for Guds Aand, at fremdrage Noget, eller lade nogen Person holde en „Kundskabs Tale".

Med Hensyn til Visdoms Tale, som ogsaa er en af Aandens Gaver, kan de samme Regler anvendes, idet Herren siger: „Søger Visdom udaf de bedste Bøger". Hermed kan naturligvis kun menes de Sandheder, som indeholdes i disse. Al sand Videnskab er indbefattet i den her omtalte Visdom. Der er Intet undtaget. En Ældste, som er bekjendt med Verdenshistorie, Geografi, Geologi eller Astronomi er langt bedre i Stand til at kunne fremsætte Evangeliets Principer for Mennesker, som ere mere eller mindre kjendte med disse Videnskaber, end den, som er uvidende, ihvorvel denne kan have ligesaa megen guddommelig Myndighed til at undervise sine Medmennesker og udføre Evangeliets hellige Ordinantser, som sin mere oplyste Broder og Medarbejder. Bibelkundskab er vistnok blandt de første Videnskaber, som en Ældste bør søge at komme i Besiddelse af, men Kjendskab til Sproget, indbefattende Gramatik og Skrivekunst, er næsten ligesaa nødvendigt for en Herrens Tjener, der ønsker at være sine Medmennesker til saa megen Nytte, som mulig i den Tid, som han er i aktiv Tjeneste, som Missionær; thi kun ved at forstaa Sprogets Regler og saaledes være i Stand til at udtrykke sine Tanker paa en forstaaelig Maade, kan han tilfredsstille de Krav, som der med Rette kan gjøres af den, som repræsenterer Guds Værk og, saa at sige holder sine Medmenneskers Skjæbne i sin Haand, idet han er Evangeliets Forkynder. At Visdoms Tale og Kundskabs Tale derfor fremstilles, som blandt de værdifuldeste Gaver, som de Hellige burde tragte efter, er ikke til at undres over.

„Søger derfor Visdom af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro".

Den 1ste April 1889.

Verdens Ufølsomhed for Guds Tjenere.

Medens Evangeliets frelsende Budskab forkyndes for en falden og, i aandelig Henseende, formørket Slægt, forefalder der undertiden Scener af stor Betydning, som Menneskene i Almindelighed ikke tager nogen Notits af, idet, at de betragte dem som Hverdagsbegivenheder, der snart glemmes i den travle Verdens Larm og Bestræbelser efter at opnaa visse timelige Fordele, som med et fælles Navn kan kaldes „Mammon". Blandt saadanne Begivenheder regne vi Martyrernes Lidelser og Død, som vidner om den af Gud aabenbarede Sandhed i disse sidste Dage, ved sin Tjener, Profeten Josef Smith og Andre. Disse ædle, selvopofrende Mænd, der udsætte sig for saa mange Savn og Lidelser, ja selv for Livsfare, for at bringe deres Medmennesker Evangeliets Velsignelser, blive næsten altid behandlede med Foragt, men meget ofte ere de ogsaa udsatte for den grusomste Forfølgelse og Mishandling, uden at det synes at paavirke Folkets ædlere Følelser i nogen betydelig Udstrækning. Man hører ikke sjælden Mennesker, som ynkes over en tudende Hund, udtrykke Tilfredshed ved at høre eller læse om Mormon-Forfølgelser, baade i Fortiden og Nutiden, ja endog at udtrykke Ønsker om, at se saadanne Scener fortsatte og forøgede. Man læser saaledes med Ligegyldighed Beretninger om Pøbel-Optøjer og Vold mod vore Missionærer, som ere Jordens mest fredelige Mennesker, „som forkynde godt Budskab", nemlig det evige Evangelium, men da de kaldes „Mormoner", saa gjør en saadan Beretning intet varigt Indtryk, og man glemmer snart, at man har læst den.

Men mærk! Himlen giver Agt derpaa, thi „end ikke en Spurv falder til Jorden uden vor himmelske Faders Vidende og Villie", hvormeget mindre kunne derfor saadanne Scener undgaa hans Opmærksomhed. Johannes, blev vist „under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare; og de raabte med høj Røst og sagde: Herre, du Hellige og Sanddrue! hvorlænge tøver du med at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?" De synes at være nærmest Guds Trone og paa det helligste Sted i Himmelen, men, medens de vare her paa Jorden vare de regnede som Udskud. Saaledes er det ogsaa nu. Fra Tid til Anden bringe amerikanske Aviser Underretning om de mest barbariske Voldsgjerninger forøvede mod Herrens Tjenere, der uden Løn og Betaling, under Haan, Savn og Forfølgelser, arbejde i Ydmyghed og Sagtmodighed, for at oplyse deres Medmennesker om den eneste sikre Vej til Salighed. Atter maa vi omtale en Begivenhed, som endnu kun er løseligen nævnt i de lokale Aviser i den Egn, hvor denne grusomme Gjerning er bleven udført, men man vil heraf se, med hvilken Ligegyldighed man betragter dette voldsomme Brud mod den lovpriste Frihed, som den amerikanske Nation føler sig stolt af. Vi gjengive Beretningen i Oversættelse:

„Evansville, Indiana, den 24. Februar. Adskillige Mormon-Missionærer have i længere Tid været virksomme i denne Egn med at vinde Tilhængere.

To af disse, som opholdt sig i Dubois County, gjorde Paastand om at kunne udføre Mirakler, men det slog fejl for dem. Nogle af Egnens Borgere paabød dem derfor at forlade Egnen, hvilket de dog nægtede at rette sig efter. Fredagen den 22. indfandt sig derfor en Del maskerede Mænd, som greb og slæbte dem bort i Skoven, hvor de afklædte dem og bandt dem til Træer, hvorpaa de tildelte dem 50 Slag, paa den blottede Ryg. Ugjerningsmændene sagde dem, at de skulde faa Lov til at blive til næste Morgen, men dersom man traf dem ud paa Dagen, saa vilde man dræbe dem. Missionærerne begave sig derpaa afsted, og den Ene af dem, Ældste Williams fortsatte sin Flugt, tyve Mile (fem danske Mile) indtil han naaede Byen Winslow, hvortil han ankom i Gaar. Han maatte efterlade sin Lidelseskammerat paa Vejen, da han ikke kunde faa ham med sig længere, og Williams var selv i en frygtelig Tilstand og aldeles udmattet. Man frygter for, at han vil dø af Følgerne af den Behandling han har lidt".

Den anden Missionærs Navn og Skjæbne er endnu ukjendt.

Havde en saadan Mishandling fundet Sted mod en eller anden populær Sekts Præster eller Missionærer, saa vilde Befolkningens Harme have givet sig tilkjende gjennem Pressen. Præsterne vilde fra Prædikestolene have udslynget deres forenede Anathema mod disse Voldsmænd og maaske en ophidset Folkemængde vilde have tvunget Øvrighederne til at udstrække Lovens stærke Arm med det saa meget omtalte „Retfærdighedens Sværd", eller ogsaa selv benyttet det, men denne Gang var det jo et Par „Mormon-Missionærer", som lede Mishandling, og derfor kalder man deres grusomme Bødler „nogle af Egnens Borgere". Visseligen nogle smukke Borgere og exemplariske Kristne!

Men lad dem blive ved „indtil Tallet bliver fuldt af dem, som herefter skulle ihjelslaaes". Herren vil dog ikke altid tøve, ejheller forhaler han Tiden, som Nogle maaske mene, men han har Langmodighed og vil, til det Yderste, udvise Barmhjærtighed; thi han er den samme, som bad for sine Fjender: „Fader forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre". C.

Ankomst. Ældsterne O. H. Berg og Lars C. Johnsen ankom hertil fra Utah den 26de Marts, og vi byde disse Brødre af Hjærtet Velkommen.

Beskikkelser. Ældste O. H. Berg er herved beskikket til at virke i Kristiania Konference under Bestyrelse af sammes Præsident.

Ældste Lars C. Johnsen er herved beskikket til at virke i Aalborg Konference under Bestyrelse af sammes Præsident.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Uddrag af et Brev fra Ældste A. H. Lund.

Manti Tempel, d. 1. Februar 1889.

Præsident C. D. Fjeldsted!

Kjære Broder!

Det er nu snart fem Aar siden jeg bød Dem Farvel i Kjøbenhavn. Ofte har jeg tænkt paa den Vinter, som vi tilbragte sammen paa en saa behagelig Maade. Deres Ophold hjemme varede ikke længe, næppe længe nok til at give Dem en Smule Hvile, og De har jo atter været tilbage en lang Tid. Trøst Dem ved, Broder Fjeldsted, at det er bedre at slides op end at ruste op, og der er ikke megen Fare for, at det sidste vil ske med Dem ....

Min Mission er i Manti Tempel og er i sig selv en meget behagelig Bestilling. Medens jeg skriver dette, kan jeg høre, at Daabsordinantsen udføres i Døbeværelset, og naar jeg betragter det krystalklare Vand i Døbefonden og er Vidne til den hellige Ordinantse, som der bliver udført for de Døde, saa forekommer det mig, som om jeg i Aanden ser Guds Riges Perleporte aabne sig for de lykkelige Fanger (i Aandeverden) som saaledes blive befriede. Jeg tror ikke hermed, at Alle, som disse Ordinantser blive udførte for, strax ere færdige til at modtage de Velsignelser, som saaledes tilbydes dem. Man giver ikke strax Slip paa gamle Traditioner og Fordomme, og enhver Sjæl, hvad enten den er i Legemet eller ikke, maa selv af egen fri Villie, annamme disse Principer ved Tro; men vi nære Haab om, at Alle, undtagen Fortabelsens Børn, enten sent eller tidligt, ville modtage og tilegne sig dem, og naar de ere færdige og beredte til at gjøre Brug af de Velsignelser, som deres Venner og Slægtninge have forhvervet dem, saa kunne de komme dem til Nytte. Dette maa uimodsigeligt betragtes som et Kjærligheds Arbejde, uden ringeste Tilsætning af egennyttige Motiver. Folk, som her udføre disse hellige Handlinger for deres Afdøde, kunne blot være ledede af de ædleste Bevæggrunde. Herren har storligen velsignet sine Hellige i dette Tempel. Vi have set mange mærkværdige himmelske Tilkjendegivelser og mange Helbredelser her, og Alle, som komme indenfor denne hellige Bygning, vende tilbage med den Følelse og Overbevisning, at de have været i „Faders Hus". Dette Værk gaar stadigt fremad. Sidste Uge blev der udført Daab for omtrent atten Hundrede, og jeg tror at vi i denne Uge ville have ligesaa mange. Det er en sand Glæde at se den store Interesse, som de Hellige tage i dette Værk ....

Deres i Evangeliet, forbundne
Broder
A. H. Lund.

Tankesprog. Den nogne Sandhed tør ikke vise sig paa Høflighedens nuværende Omraade — man bedrager Andre og venter til Gjengjæld at blive bedragen.

Guds Profeter i de sidste Dage.

(Af C.)

Vi have omhandlet „Guds Profeter i gamle Dage", i en tidligere Artikel*) og ville nu kaste et Blik hen over vor egen Tid, og paa samme Vis betragte Guds Profeter i de sidste Dage. Man vil ikke kunne modbevise vor Paastand, som vi den Gang fremsatte, nemlig, at Guds Tjenere ikke vare kjendelige fra andre almindelige Mennesker, hverken ved deres personlige Udseende eller Levemaade, ejheller vil Nogen kunne sige, at Herren kun sendte Profeter i en vis Tidsalder og til et særegent Folk; thi vi har vist, at Gud udvalgte sine Tjenere saa tidligt, som i Adams Dage og vedblev at gjøre det, i det mindste saa langt hen i Tiden, som mod Slutningen af det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning. Naar man derfor finder, at Gud paa den Tid ophørte med at sende inspirerede Profeter til Verdens Oplysning, saa bør man tillige søge at finde Aarsagen til denne vigtige Forandring i hans vanlige Fremgangsmaade, saa vel som ogsaa om dette skal ansees som en uforanderlig Beslutning hos den Almægtige, eller om man tør gjøre sig Haab om atter at faa høre Profeternes gamle bibelske: „Saa siger Herren", inden alle Mennesker stilles Ansigt til Ansigt for den store Dommer. Det er noksom bekjendt, at „de Sidste-Dages Hellige" begrunde deres Tro og fremtidige Haab paa en religiøs Overbevisning om, at Gud har aabenbaret sig og kaldet saa vel som udsendt Profeter i disse vore Dage; de tro endvidere, at Herren endnu vil aabenbare Meget, som er af stor Vigtighed for Menneskene, inden han viser sig „i Himmelens Skyer, med Magt og megen Herlighed", saa at Menneskene kunne være tilstrækkeligt advarede; „thi dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd, og da skal Enden komme". Matth. 24, 14 og 30. „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne". (Amos 3. 7.)

Ved at læse den hellige Skrift finder man adskillige Maader omtalte, som Gud brugte i gamle Dage, naar han vilde aabenbare Noget til sine Børn her paa Jorden. Den mest direkte Maade var, naar han talede med dem Ansigt til Ansigt, som det skete med Adam i Edens Have; med Abraham i Mamre Lund og Moses paa Bjerget Sinaj, i Arabien. Den mindre direkte Maade var, naar de blot hørte hans Røst men ikke saa ham, som det var Tilfældet den Gang Moses hørte Herrens Røst ud af den brændende Tornebusk, sigende: „Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud". Undertiden vilde Herren sende sin Engel, og dette var, uden Tvivl, den mest almindelige Maade, hvorpaa han tilkjendegav sine Tjenere sin Villie og beskikkede dem deres Mission her paa Jorden; thi „han bruger sine Engle som Vinde og sine Tjenere som Ildsluer . . . og ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Hjælp for dem, som skulle arve Salighed". Heb. 1, 7—14. Paa disse to Maader kaldte

*) Skandinaviens Stjerne Nr. 10, af denne Aargang.

han sædvanligvis sine Tjenere og dertil gav ham dem saa Aandens Inspiration, for at sætte dem i Stand til at udføre de Pligter, som deres vigtige Kald førte med sig. Dette var en absolut Nødvendighed, og derfor sagde Frelseren til sine Disciple: „Men Talsmanden, den Helligaand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder paa alle Ting, som jeg har lært Eder". Joh. 14, 26. „Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand". Aab. 19, 10. „Men Aandens Aabenbarelse gives hver til det, som er nyttigt; thi En gives Visdoms Tale formedelst Aanden, en Anden Kundskabs Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden profetisk Gave; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han (Gud) vil". 1 Korinth 12, 7—11. Dette vilde være den Helligaands Virkninger i Kristi Kirke, naar den fandtes paa Jorden, enten i Kristi Dage eller i de sidste Dage. Blandt Kirkens Medlemmer vilde den ene og samme Aand udruste Nogle med profetisk Gave, saa vel som andre aandelige Gaver til Menighedens Nytte og Udvikling, „indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes voxne Alder". Ef. 4, 13.

Naar man finder at Profeternes „Saa siger Herren" ikke længere høres, bør man med en vis Ængstelse se sig om, for om muligt at udfinde Aarsagen, og det er en noksom bekjendt, at den kristne Verden for længe siden har gjort Afkald paa disse, den gamle apostoliske Kirkes, mest ansete Embedsmænd og aandelige Gaver. Apostelen Paulus siger: „Higer efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men mest, at I maatte profetere". 1 Korinth. 14, 1. Der findes næppe nogen oprigtig Kristen, som ikke i det mindste søger efter nogle af „Aandens Gaver", men vi har endnu ikke fundet Nogen, som tragtede efter den profetiske Gave, den som de Hellige i gamle Dage mest søgte at komme i Besiddelse af, fordi det var „Vidnesbyrdet om Jesus". „Men naar Talsmanden kommer, hvilken jeg skal sende Eder fra Faderen, (den Sandheds Aand, som udgaar fra Faderen) han skal vidne om mig". Joh. 15, 26. „Og det skal ske i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døtre skulle profetere . . . ja endog over mine Trælle og Trællekvinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle profetere". Ap. Gj. 2, 17—18. Man vil muligvis sige, at denne Profeti blev opfyldt paa Pintsedagen, ved at den Helligaand blev udgydt over Apostlerne. Vistnok kan det ikke nægtes, at Profeten Joels Profeti, ved denne Lejlighed, tildels blev opfyldt, som ogsaa Apostelen Peter sagde, men at Aanden ikke den Gang blev udgydt „over alt Kjød" er Noget, som ethvert tænkende Menneske veed, og at, saa vidt Bibelen beretter, ingen „Døttre" eller „Trællekvinder" den Dag modtog Profetiens Aand, er lige saa sikkert. De sidste Dage, som her ere omtalte, hentyde til en langt senere Tid; thi Gud vilde omtrent ved samme Tid „lade ske Under i Himmelen oventil, og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp. Solen skal forvandles til Mørke og

Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer". Ap, Gj. 2, 19—20. Af Profeten Malachias lærer vi følgende: „Thi se Dagen kommer, som brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige, og Enhver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, som skal ikke lade dem Rod eller Gren . . . Se, jeg sender Eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Dag kommer; og han skal omvende Fædrenes Hjærter til Børnene, og Børnenes Hjærter til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Band (eller Forbandelse.) Mal. 4, 1—6. Ogsaa denne Profeti vil man maaske sige er blevet opfyldt, idet Frelseren sagde, om Johannes, „han er Elias, som skal komme". Matth. 11, 14. Men hvad enten det er Elias, Profeten, eller Johannes, den Døber, som „gik frem i Eliæ Aand og Kraft", saa meget er vist, at een eller begge af disse to store Mænd, som vare Herrens Tjenere og Profeter blandt deres Samtidige, vil komme eller blive sendt „førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer". Idet Jesus taler om sin anden herlige Tilkommelse og de Trægsler, som skulle gaa forud for samme, siger han: „Men strax efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde fra Himmelen, og Himmelens Kræfter røres; og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen; og da skulle alle Jordens Slægter hyle; og de skulle se Menneskenes Søn komme i Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed". Matth. 24, 29—30. Ved at sammelholde disse, næsten enslydende, Profetier om Herrens anden og herlige Tilkommelse, finde vi, at det var i den Anledning, at han vilde sende Profeten Elias eller Johannes den Døber, eller begge disse Profeter førend denne, for de Ugudelige, forfærdelige Dag kommer, eller med andre Ord i de sidste Dage førend Endens Tid.

Eftersom Elias var bleven optagen til Himmelen, og Johannes, den Døber, var blevet halshugget, paa Kong Herodes's Befaling, saa maa de altsaa blive sendte som „tjenende Aander eller Engle, for at hjælpe dem, som skulde arve Saliggjørelse." Vi ville se videre angaaende dette Emne. „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Aab. 14, 6—7. Det var kun paa denne Maade, at Elias og Johannes kunde komme eller blive sendte „til Hjælp for dem, som skulde arve Salighed" i de sidste Dage, naar Herrens Doms Time var kommen, og de vilde bringe „det evige Evangelium", som er „en Guds Kraft til Salighed, for hver den, som tror, baade for Jøde først og for Græker, (eller Hedninger.) Rom, 1. 16. „Men hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men hvorledes skulde de vel tro paa den, om hvem de ikke havde hørt? men hvorledes skulde de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke bleve udsendte? Som skrevet staar: Hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde Fred, som forkynde godt Budskab, . . . Altsaa kommer Troen ved at man hører, men at man hører, sker ved (Forkyndelse af) Guds Ord". Rom.

10, 14—17. At Englene ikke vilde vandre om blandt Menneskene, som Evangeliets Forkyndere, er vistnok indlysende for ethvert fornuftigt Menneske, som vil overveje Herrens tidligere Fremgangsmaade, og dog siges der, at Gud skal sende Engle og visse Profeter, som forlod denne Tilværelse for flere Tusind Aar siden. Ville Profetierne slaa fejl i saa Henseende, eller vil Herren endnu være i Stand til at opfylde dem, overensstemmende med de hellige Skrifters Aand og Mening? Vi ville se.

Hvor er „det evige Evangelium" nu at finde blandt Nutidens forvirrede Sekter, som alle ere Discentere fra den romersk-katholske Kirke, der ofte kaldes „den store Skjøge, som har givet alle Hedninger (Nationer) at drikke af sit Horeri's giftige Vin?" — Hvor findes der een Afdeling eller Sekt af den saakaldte „hellige almindelige (eller katholske) Kirke", som bestaar, idetmindste af Navn, af saa mange usammenhængende Elementer, der kan fremvise blot en eneste Profet, hvis Ord og Lærdomme, de ville optage blandt den hellige Skrifts kanoniske Bøger, med samme Tiltro, som den, de sige, at skjænke baade det gamle, saa vel som det nye Testamentes hellige Skribenter. Disse frafaldne Kirkers Embedsmænd, indbefattende Paver, Kardinaler, Erkebiskopper, Biskopper og mange andre Grader nedover indtil den stakkels enfoldige Landsbyklokker, der fremsiger sit monotone „Fadervor" adskillige Gange under hver enkelt „Gudstjeneste", have vistnok Alle haft videnskabelig Dannelse nok, til at kunne have skrevet en enkelt Epistel eller Profeti, om det saa kun var paa eet kort Kapitel, saaledes som man finder, at det er Tilfældet med nogle af det gamle Testamentes hellige Skribenter; men den Kjendsgjerning, at dette ikke er skeet i de sidste sytten Hundrede Aar, viser tydeligt nok, at hverken de eller Andre have troet, at de havde den Aand eller den Myndighed, som Guds Tjenere i gamle Dage havde, og vi ere af samme Mening. De ere nemlig Alle „affaldne fra Troen og have hængt ved forføriske Aander og Djævles Lærdomme, formedelst deres Hykleri, som tale Løgn og ere brændemærkede i deres egen Samvittighed". Det var Aabenbarelsens Aand, Profetiens Aand, der lod Apostelen Paulus se og beskrive vor Tids frafaldne Kristendom saa længe i Forvejen. 1 Tim. 4, 1—2. Det lange Tidsrum, der er henrundet, siden man paa Kirkeforsamlingen i Kathago, i Aaret 397, vedtog og bestemte hvilke Skrifter, der maatte antages som Guds Ord eller den hellige Skrift, viser, at, skjønt Kristendommen har haft Embedsmænd af alle Grader i millionvis, saa have de dog hermed tilstaaet, at ikke en eneste af dem har været inspireret eller bemyndiget til at fremtræde med et „Saa siger Herren".

„Derfor fatter et andet Sind, og vender om, at Eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende Eder, den Eder forudforkyndte Jesus Kristus, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Fuldkommelses Tid,*) hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage; thi Moses sagde til Fædrene: en Profet skal Herren, Eders Gud, oprejse Eder af Eders Brødre, ligesom mig, ham skulle I høre i Alt, hvadsomhelst han monne tale til Eder". Ap. Gj. 3, 19—21. Med denne Profet menes vor Herre Jesus Kristus. Det

*) I nogle Udgaver af danske Bibler, saa vel som i de engelske Bibler læses dette Vers saaledes: „hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Ting blive gjenoprettede, o. s. v."

var altsaa ham, denne guddommelige Profet, der skulde indtage Himlene indtil alle Tings Fuldkommelsestid, eller den Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettede, som Gud havde ladet de gamle Profeter forudsige Tusinder af Aar i Forvejen.

Vi have saaledes fundet tre berømte Personligheder, som Skriften kalder Profeter, der skulde komme til Jorden i de sidste Dage, nemlig Elias, Johannes og vor Herre Jesus Kristus. Ved at læse og nøje lægge Mærke til, hvad der blev sagt til Johannes, medens han var paa Øen Patmos, have vi god Grund til at tro, at ogsaa han vil have en vigtig profetisk Mission at udføre i de sidste Dage, da han ikke levede længe efterat han fik sin Frihed, og paa det Sidste, da han opholdt sig i Efesus, var saa svag og afkræftet, at han maatte bæres omkring. Saaledes beretter idetmindste Kirkehistorien, medens Herren ved Aabenbaring har lært os, at Johannes aldrig døde, men blev forvandlet, saa at han kunde fortsætte sin Gjerning her paa Jorden. Angaaende dette skriver Johannes selv saaledes: „Der Peter saa denne (Johannes) siger han til Jesus: Herre! men hvad skal denne? Jesus siger til ham: Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det Dig? følg Du mig. Derover kom dette Sagn ud iblandt Brødrene: denne Discipel dør ikke, endog Jesus ikke sagde til ham: han dør ikke, men: om jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det Dig?" Joh. 21, 21—23. Denne samme Johannes blev i Synet vist en liden Bog, som en vis Engel holdt i sin Haand, og en Røst fra Himmelen befalede ham at forlange Bogen, hvilket han gjorde. „Da sagde Engelen til mig (Johannes): det bør Dig atter at profetere imod Folk, Hedninger og Tungemaal og mange Konger." Aab. 10, 8—11. Da Johannes var en meget gammel, svagelig Mand, saalænge som han opholdt sig blandt Menigheden i Efesus og dens nærmeste Omegn, efter at han var løsladt fra Øen Patmos, saa spørge vi: Naar og hvorledes blev denne Profeti, som Johannes her har efterladt om sig selv, opfyldt? eller skal han opfylde den i Fremtiden i Forbindelse med andre Profeter, som ville tage virksom Del i de sidste Dages store Værk, da alle Ting skulle blive gjenoprettede? -- I det ellevte Kapitel af Aabenbaringen læse vi om to højst mærkelige Profeter, som her kaldes de tvende Olietræer og de tvende Lysestager, som staa for Jordens Gud", og „de skulde profetere tusinde to hundrede og tredsindstyve Dage", eller omtrent i tre og et halvt Aar. Deres Virkekreds vilde være i Jerusalem, efterat Jøderne ere blevne indsamlede, kort før Herrens Tilkommelse, men vi ere ikke blevne underrettede om, hvem disse „tvende Vidner" ere. Det viser sig imidlertid tydeligt, at Engle og Profeter ville tage virksom Del i at gjenoprette alle Ting i denne „Tidernes Fyldes Husholdning, da Herren vil samle Alt under eet Hoved, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham". Ef. 1, 10.

Vi ville hernæst se, hvad der er skeet i disse sidste Dage — i denne vor egen oplyste Tidsalder.

I Staten Vermont, i den store amerikanske Union, blev den Mand født, som af Herren var udseet til at være denne Uddelings store Profet og et udvalgt Redskab til, i Forening med hine føromtalte gamle Dages Profeter, at være et Redskab i Guds Haand til at begynde Gjenoprettelsens store Værk. Manden var Josef Smith, og han var født den 23de December 1805. Da han var omtrent tolv Aar gammel,

flyttede hans Forældre til Ny York Stat og bosatte sig blandt andre Nybyggere i den vestlige Del af Landet, hvor de den Gang kunde optage nyt Land til Opdyrkning. Et Par Aar senere skete der en af disse periodiske religiøse Opvækkelser der paa Egnen, ligesom det skete paa samme Tid næsten overalt i de forenede Stater. Dette bragte flere forskjellige Prædikanter sammen, som hver efter bedste Evne søgte at hverve Tilhængere for de Troessamfund, som hver især tilhørte. Det bragte dem snart i aaben Strid mod hverandre, og ikke sjældent til bitre Udtalelser og Fornærmelser. Da nogle af den fjortenaarige Josefs nærmeste Slægtninge sluttede sig til forskjellige af disse Sekter, opstod den Tanke hos ham: Hvilken af disse er den Rette, saa at jeg kan forene mig med den? Kan Gud være Ophav til alt dette? Kan han være Fader til al denne Forvirring? Han søgte i sin Faders Bibel og læste der: „Dersom Nogen fattes Visdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebrejder ikke, saa skal den gives ham" Jakob 1, 5. Han troede disse Ord og fulgte det Raad, som de indeholdt, og opsøgte sig et ensomt Sted i Skoven, som var i Nærheden, og her bøjede han sig for første Gang, og udøste sit Hjertes inderligste Ønske for Herren i Bøn.

(Fortsættes.)

Om Emigrationen.

Vi se os, desværre, endnu ikke i Stand til at kunne give nogen bestemt Underretning om Emigrations-Priserne for i Aar, ejheller bestemme Afgangstiden for det første Selskab, og der er for Nærværende næppe Udsigter til at afgaa fra Kjøbenhavn før mod Slutningen af April Maaned. Med Hensyn til Priserne er det muligt, at de ville blive højere end de vare sidste Aar, saa at de, der tænke at komme til at emigrere, ville gjøre bedst i, at berede sig i saa Henseende.

Vi ville med det samme raade Enhver, som har Arbejde eller Beskjæftigelse, til ikke at frasige sig samme forinden vi kunne give mere tilfredsstillende Oplysninger og imidlertid nære vi Haab om at opnaa gunstige Priser for vore Emigranter.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).